

R A T I O

I N F U N E R E

Illustrissimi, & Reverendissimi Presuli

G A B R I E L I S

P H I L I P P U C C I I

M A C E R A T E S I S.

O R A
I N F U

Illustrissimi, & Reverendissimi Praesulis

GABRIELIS PHILIPPUCCHII

MACERATENSIS

Ex Duodecim Viris Signaturæ Justitiæ.

Cum eidem pridie Vitæ sunt

A SANCTISS. DOMINO NOSTRO

CLEMENTE XI.

PONT. MAX.

DECRETA EXEQUIARUM JUSTA

IN TEMPO.

SANCTI IGNATII SOC. JESU

Magnificentissimè persolverentur ;

Habita XI. Kal. Augusti Anno 1706.

A JOSEPHO STANISLAO MONTI

EX EADEM SOCIETATE.

QUINTA EDITIO.

ROMÆ, 1706. Apud Cajetanum Zenobium
Typographum, & Sculptorem SS. D. N.

Superiorum Facultate.

CITIZEN

The first of the great principles of the American Revolution was the right of the people to be taxed only by their own representatives. This principle was embodied in the Declaration of Independence, which declared that "no tax shall be laid on Americans but by the consent of the people, or their representatives."

The second principle was the right of the people to be governed by laws made by their own representatives. This principle was embodied in the Constitution, which provided that "all legislative powers herein granted shall be vested in a Congress of the United States, which shall consist of a Senate and House of Representatives."

The third principle was the right of the people to be protected by a government of their own making. This principle was embodied in the Declaration of Independence, which declared that "the people are entitled to alter or to abolish any form of government in which the rights of the people are violated."

The fourth principle was the right of the people to be protected by a government of their own making. This principle was embodied in the Declaration of Independence, which declared that "the people are entitled to alter or to abolish any form of government in which the rights of the people are violated."

The fifth principle was the right of the people to be protected by a government of their own making. This principle was embodied in the Declaration of Independence, which declared that "the people are entitled to alter or to abolish any form of government in which the rights of the people are violated."

The sixth principle was the right of the people to be protected by a government of their own making. This principle was embodied in the Declaration of Independence, which declared that "the people are entitled to alter or to abolish any form of government in which the rights of the people are violated."

The seventh principle was the right of the people to be protected by a government of their own making. This principle was embodied in the Declaration of Independence, which declared that "the people are entitled to alter or to abolish any form of government in which the rights of the people are violated."

The eighth principle was the right of the people to be protected by a government of their own making. This principle was embodied in the Declaration of Independence, which declared that "the people are entitled to alter or to abolish any form of government in which the rights of the people are violated."

The ninth principle was the right of the people to be protected by a government of their own making. This principle was embodied in the Declaration of Independence, which declared that "the people are entitled to alter or to abolish any form of government in which the rights of the people are violated."

The tenth principle was the right of the people to be protected by a government of their own making. This principle was embodied in the Declaration of Independence, which declared that "the people are entitled to alter or to abolish any form of government in which the rights of the people are violated."

ORATIO.

UCCINE illa tandem , singularis , ac penè divina , quæ omnium animos recenti adhuc admiratione occupabat , amplissimi honoris abdicatio deflexit ? O brevem gratulationem ! O longum dolorem , & luctum ! Gratulabamur esse in hac Urbe GABRIELÈM PHILIPPUCCIUM , nihilque magis optabamus ,

quàm ut diu apud nos maneret tam raræ virtutis exemplar . Cecidimus spe tam iusta . Hoc etiam acerbitati temporum debemus , ut ereptum nobis doleamus eum Virum , quem nulla unquam oblivio memoriæ seculorum eripiet . Sui nunc illum efferunt honores , quos recusavit ; nec illustriùs effulisset in Purpura , qui sic lugetur in Funere . Parcite modestissimi Cineres . Is vobis voluntate optimi Principis decretus est honor , quem subterfugere nullo modo possitis . Hoc veluti Urbis iustitium , hæc omnium Ordinum frequentia , hic atratus parietum squalor , hæc tanta comploratio satis declarant , nullum esse honoris genus , quod vobis non debeat , qui , dum vixistis , tam splendide omni de honore triumphastis . Actum igitur præclare vobiscum , Cineres laureati , cum suis penè manibus publicus dolor , magnificentissimum vobis , triumphumne dicam ,

cam, an funus ? ornaverit. Ac mihi quidem est magis in hac laudatione verendum, ne aliorum decipiam expectationem, quam ne vestram offendam modestiam. Quia tamen non is est quasitus, qui optimè diceret, cum nemo satis fuisset pro dignitate dicturus; dicam utcumque, atque ita dicam, ut doloris potius, quam argumenti magnitudo tumultuariam hanc Orationem expressisse videatur. Et quoniam in eas laudes ingredimur, quæ omnium in ore versantur, quid aliud, hac laudatione dicam, Auditores, quàm quod soletis crebris usurpare sermonibus? Quanta primum approbatio vestrum omnium fuit, cum PHILIPPUCCIUM creatum Cardinalem audistis? Quanta deinde admiratio, cum idem impetravit, ne Cardinalis audiret, aut esset? Hoc ego utrumque tot, atque tantarum in eo esse argumentum virtutum ostendam; ut, quem ita judicastis Purpuræ natum, judicetis etiam, quod multò majus est, ita natum, ut abdicaret se Purpuræ.

Nec levi sanè opinione virtutis vestra illa nitebatur approbatio, Auditores, cum Gabriel Philippuccius declaratus est Cardinalis. Hunc ille antea vitæ fructum ex vobis pulcherrimum tulit, qui tantus omnino est, ut alius fortasse major esse non possit. Quàm enim varia sunt multitudinis iudicia! Quàm arduum probare se omnibus! Quàm rarum ad summos honores accedere solius commendatione virtutis. Eâ tamen famâ integritatis, atque doctrinæ semper apud vos fuit Vir probatissimus, ut omnium una vox esset, non favore aliquo, sed multorum suffragatione mentorum, hunc illi potuisse aditum ad emi-

nen-

nentissimi gradum honoris. In quo ego ve-
 strum iudicium vehementer admīror, & lau-
 de. Quid enim vobis illustrius, quā in ea
 opinione fuisse, in qua Sanctissimus CLE-
 MENS ab inenēte fuerit Principatu? Quo il-
 le die huic vestræ Urbi, terrisque omnibus la-
 tissimo regnare cæpit; scitote, in eam jam in-
 de cogitationem, divinitus afflatum, venisse;
 ut Philippuccio destinaverit Purpuram. Rem
 ego loquor minimè incertam, aut dubiam.
 Id enim illius ex ore acceperunt, quos Civitas
 Maceratensis ad eum legavit, Oratores, ut pro
 meritisimo Cive Cardinalibus adscripto, quas
 par esset, publico nomine agerent gratias. O
 incredibilem accessionem dignitatis! O testi-
 ficationem optimæ opinionis literis omnibus
 predicandam! Post diuturnum illud, admi-
 randumque certamen, cum nondum conquie-
 visset exoratus CLEMENTIS animus; in eo
 lacrymarum, curarumque æstu, ex toto hu-
 mano genere, Gabrielem Philippuccium,
 quem sibi Senatorem, ac Fratrem adoptaret,
 quietus, & minimè anceps elegit, tacitusque
 jam inde adoptavit. Vix in augustam Sedem
 ascenderat, cum, quo ipse loco sedisset in Se-
 natu, eum statim, eodemque die Philippuccio
 decrevit. Vix mutaverat purpureas vestes novæ
 Majestatis insignibus, cum eas ipsas, quibus an-
 tea vestebatur, hujus Viri cognitæ sibi, perspe-
 ctæque jam pridem virtuti parabat. Quare ut
 dubitandum non est de mente optimi Principis,
 ita videtur nihil dici posse præclarior ad hujus
 hominis laudem. Et multa ille quidem tunc
 addidit, quibus ostenderet, non modò hunc
 esse sibi carissimum, sed etiam ita suis meritis
 commendatum, ut debuisset potius, quā do-
 nasse

nasse Purpuram videretur . Itaque lætandum vobis est , quòd ita cum eo judicaveritis ; lætandum illi, quòd id a se factum etiam atque etiam approbaveritis ; lætandum Philippuccio, quòd hoc a Summo Principe, a maxima Urbe suæ virtutis acceperit præmium .

Et debitum illud quidem : tot enim sunt ejus Viri præstantissima merita , ut ea nullius Oratio assequi possit . De quibus etsi non opus esset dicere, cum nec eorum oblivione qui nunc sunt , nec reticentiâ posterorum unquam silebuntur , ad lenimentum tamen vestri doloris erit mihi dicendum , Auditores . Atque illud in primis esset commemorandum , Maceratæ nobili genere ortum , V. Idus Martias , anno Seculi superioris uno , ac trigesimo , in ipsa statim rationis lancescentis aurora, capisse Philippuccium iis effulgere Virtutibus , quæ clarissimum , ad occasum usque, diem portenderent . Quàm multa se offerent optimæ indolis argumenta, quàm multi pietatis , & innocentiae flores, ex quibus hi tanti fructus , hæc tanta maturitas speraretur ? Etenim sic accepimus , veteri quadam disciplina educatum , tam idoneam ad omnem honestatem tulisse naturam , ut , cum aliorum sit ea ætate , ut cerei flectantur ad vitium , ipse cerâ mollior formaretur ad virtutem . Quàm illum cautè lubricas adolescentiæ vias ingressum putatis , qui non alia , quàm bonarum artium , ac Religionis studia toto animo complectenda suscepit ? In quibus adeò se probavit, aut equalibus , ut iis præiret exemplo ; aut magistris , ut eorum vinceret expectationem ; aut suis , ut eos non sineret a se majora sperare , cum maxima polliceretur .

Nec

Nec illi deerant domesticæ Majorum, imagines ex paterno, maternoque genere, quibus excitaretur ad gloriam. Erat in his ex Matris familiâ Joannes Pelicanus, quem Xisto ejus nominis Quinto Pontifice, Senatorem Urbis cum ea laude fuisse constat, quam consecuti postea honores testantur. Plurimis enim, ac præclarissimis Præfecturis functum, optimèque de Republica meritum, de vexa jam ætate Mors occupavit: Sed illud extat perhonorificum in Basilica Liberiana monumentum, quod nunquam interituram ejus Viri famam in æternitatis memoria sustinebit. Erat & Patruus Militum in Umbria Præfectus, quem recenti elatum funere propius noster Philippuccius intuebatur, ad res naviter, & cum fide gerendas, Principis, & publicæ causa salutis, hortantem. Erat in primis Dominicus Pater, quem non modò liberis, verum etiam civibus, & popularibus suis, tanquam vivum exemplar, pristina quædam severitas, integritasque commendabat; ad cuius normam cum se Gabriel filius dirigeret, illud brevi effecit, ut in aliorum ipse normam transiret. Sive enim res a Majoribus gestas memoriâ repeteret, seu Parentis optimi vitam contemplaretur, non ille splendore honoris capiebatur, sed dignitate Virtutis. Hac ille Duce, Comite, Magistrâ utebatur: Hac illum ex adolescentiæ difficili, periculosoque freto præternavigantem Sirenium scopulos, æstuosasque cupiditatum syrtes in tranquilum Sapientiæ, ac Sanctitatis litus exposuit. Nunquam finis esse dicendi, si optimi Adolescentis modestiam, innocentiam, religionem.

nem, in sanctioris vitæ officiis ardorem, atque constantiam, in odio, & custodia sui severitatem, atque diligentiam, in liberalibus denique disciplinis laborem, ac fructum oratione persequi vellem.

Verùm festinemus ad majora, quæ sub oculis nostris posita, & eorum quæ dixi fidem confirmant, & quæ silentio præterita sunt, cogitanda vobis relinquunt. Duabus ornatus laureis Theologica, & Juris civilis, quarum alteram propugnatis publicè thesibus, alteram coram Julio Spinula, Picenitum Præside, Cardinali deinde amplissimo, adeptus erat; cum sua enim non caperet Domus, & Civitas, ad hanc ille Urbem, commune omnium domicilium, & patriam, divinarum, humanarumque legum Interpretem, ac Magistrum, in qua Juris utriusque studia persequeretur, inextante juventute contendit. Quid hinc expectatis, Auditores? Quid primum loquar, quid ultimum? Quid prius inire, quid magis prædicandum existinem? Quàm vereor, nè cum quid magnum dixerim, vos aliquid majus cogitetis? Ne, cum multa commemoraverim, vos p'ura desideretis. Hoc enim ille quinque annorum, & quinquaginta spatium, quibus hic Rome fuit, sic laboribus, vigiliis, studiis, Clientium commodis, Amicorum temporibus, Pontificum obsequiis, & severioris, quod caput est, arctiorisque sanctimonie artibus attribuit; ut, quam opinionem, ac famam apud vos tot rebus præclare, sanctèque gestis, tot egregiis virtutibus, tot sapienter dictis, aut factis collegit, nec metus sit, ne major unquam ejus meritis videatur, quæ maxima semper extiterunt, nec dubium esse possit, quin, more majorem

jorum fluminum, nova semper accessione
 augeatur, & crescat. Itaque nihil dicam de iis, quæ & sæpè
 audistis, & animo tenetis. Nihil de probato
 statim optimi Juvenis indole spectatissimis vi-
 ris, quos eo tempore tanquam Principes fori
 Roma venerabatur: in quibus Joannes Baptis-
 ta de Luca, non magis Purpurâ, gestisque
 Magistratibus, quàm libris editis clarus, &
 author illi fuit, ut satis jam forensi usu exer-
 citatus, causis agendis se adjungeret, & in-
 mulcis cum negotiis adiutorem adhibuit, &
 præcipuo amore dilexit. Nihil de toto eo
 tempore, quo patrociniis causarum vacavit,
 atque ad summam laudem æquitatis, fidei,
 continentiae pervenit. Nihil de paulò propio-
 ribus honorum gradibus, ad quos non qua-
 sitos (fuit enim semper omni ambitione va-
 cuus) ab Innocentio tamen XII. evectus est
 vel invitatus: in quibus, siue dandis Sacerdo-
 tiis, siue Pontificiis audiendis causis, siue
 supplicum libellis porrigendis operam nava-
 ret, ea semper fuit hominis doctrina, integri-
 tas, diligentia, mansuetudo, æquabilitas,
 ut omnibus probatus, nō modò nullo unquam
 obliquo probro, ne leviter quidem fuerit an-
 scripto, aut verbo impetitus (quod rarum
 omnino est in hac præsertim Urbe) verum
 etiam omnium ore, atque consensu optimè
 semper audiverit. Nihil de postremis hisce
 tandem sub CLEMENTE XI. muneribus
 honestissimis, tum apud supremum Pœnitent-
 iæ Tribunal, ad quod fuerat ab Innocentio
 decessore admotus; tum in eo Suffragatorum
 Collegio, quod Signaturam Justitiæ appella-
 mus: in quorum altero, qui cum eo sedebant

secretioris fori causarum Judices, non modò in eo singularem canonici juris peritiam, de quo præsertim consulebatur, ut sententiam ferret, admirabantur; sed & moralis doctrinæ scientiam, & pietatem eximiam, & prudentiam in decernendis pœnis, absolvendisque reorum animis saluberrimam, & captam ex maleficiis scelestorum hominum, quæ cum inaudiret, exhorrescebat, commiserationem, ac sensum doloris incredibilem: in altero autem gravissimo, doctissimoque cætu, ita qui cum eo jus habebant suffragii, auctoritatem hominis revereabantur, ut gloriosum sibi putarent, si aut eorum ille sententiis accederet, aut illius ipsi voluntati astipularentur.

Nec idcirco hæc omitto, quòd non præclarissima sint; sed quòd præclarius aliud habeamus argumentum, ex quo certius nobis constet de tanti Viri virtutibus. Effecerunt ista, ut Purpuræ natus judicaretur, qui sic vixisset. His enim laboribus, hac rerum gestarum laude, velificabatur ille ad eam tantam de se opinionem, jam penitus vestris animis insitam, quam deindè grata, & vehemens omnium admurmuratio confirmaret, cum esset in Cardinalium numero collocatus. Magna hæc sunt, sed nondum admirationem attingunt; nondum faciunt, ut idem judicetur ita Purpuræ natus, ut abdicaret se Purpurâ; quod nisi factum vidissemus, quis unquam fieri posse arbitraretur? Fuit id rarum, sed non singulare, non unicum, quod tantæ omnium approbatione, Vir ille, quem Innocentius XII. ut nomine, ita factis Angelum appellabat; quem CLEMENS ipse Sanctissimus

mus Ideam hominis Christiani nuncupavit; quem nos ipsi semper suspeximus tanquam vivum sanctitatis exemplar, ad eum tandem honorem jampridem sibi destinatum, ac debitum, die Urbi optatissimo nunciaretur eventus. Habeat id ille tamen commune cum aliis. Hoc ejus proprium est, in cujus æmulationem, societatem, invidiam nulla se cujusquam laus immisceat; est, inquam, hoc ejus proprium, quod tot, ac tantæ illæ virtutes, quibus exornabatur, non accessionem splendoris à Purpura, sed à Purpuræ abdicatione meruerint. Dicam enim quod verissimum est, non sine omnium earum conspiratione, atque concordia, hunc tandem Philippus evasit; nec unius diei, sed multorum annorum labor, & fructus fuit tam illustri abdicatione. Interrogate per otium, si libet; hoc illum ostendam egisse omni ætate; nec ullam ex Virtutibus fuisse, quæ non illi militaverit ad hanc laudem.

Requiritis pietatem, ac Religionis cultum? hoc habete, diligentiores paucos in eo vix esse: nam & Deo unice adhærebat, & in ejus cogitatione persæpe defixus; non in Templis modò, ubi religiosissimè, nec unquam voce, aut oculo vel minimùm peccans, agebat; sed & in ipso fori, atque aulæ strepitu, & privatos intra parietes; aut unà cum familiaribus, aut solus, ac nocte intempesta; nunc abruptis quibusdam, crebrisque suspiriis, ac dictis, fide, spe, amore plenis; nunc quotidianis, atque prolixis, ex præscripta sibi formula, precationibus mente, aut ore peractis, amantissimo DOMINI sui fruebatur amplexu. Quid dicam, quàm sæpè, quàm castè, quanto eorum,

eorum, qui adessent, exemplo, divini Panis
 particeps fieret; nunquam honore Sacerdotali
 auctus, ad superiores quamvis ordines gradum
 fecisset, quod longè se abesse putaret ab eo ami-
 ni nitore, quo præstare deceat, qui Cœlestem
 immolent hostiam? Quid dicam quàm fan-
 tæ imperatum precum diurnarum absolveret
 pensum, quas aperto capite, genibus nixus,
 nudam in humum devolutus, nec ullo unquã
 pulvillo suffultus (qui semper fuit precantis
 habitus) ita recitabat, ut sesquihoram in eo
 divinæ laudis officio collocaret: nec raro, li-
 cet publicè in odio sacræ psalmodiæ interfu-
 isset, eas tamen privatim domi repetebat at-
 tentius? Quid de singulari erga DEI MATREM
 obsequio, cujus Conceptum labe immunem
 præcipuo sensu pietatis colebat; cujus etiam
 ex hac vita transeuntis pervetustam, in Basi-
 lica Lateranensi, effigiem, & lychni præpen-
 dentis luce, &, festis quibusque diebus, ar-
 dentium cereorum splendore ditavit? Quid
 de illius eximio erga Principes Apostolorum
 cultu, quos ita venerabatur, ut, arbitatus
 non satis lychnorum ante sanctissima eorum
 Capita lucere, qui vera lux Mundi fuissent, &
 eorum de suo auxerit numerum, & dotem
 adjecerit, ut in perpetuum alerentur? Quid de
 incredibili erga Catholicam Fidem, ac Ponti-
 ficias leges studio, pro quarum defensione
 non semel magnarum etiam simultatum peri-
 culo se objecit; auditus etiam aliquando cum
 diceret, invidere se Alexandro Philippuocio
 Soc. Jesu Sacerdoti, Fratri suo Patrueli, quod
 in Indias ad Evangelii lucem disseminandam
 navigasset; seque, si licuisset per ætatem,
 omninò curaturam fuisse, ut remotissima Le-
 gatio

gationi, quam superioribus annis Beatissimus CLEMENS ad Sinas decreverat, comes adjungeretur, relicto hic omni honoris gradu, ac spe ceterorum? Hæc vos, Auditores, qua festinantis Orationis impetus quodammodo absorbet, quanta sint paulò diligentius vobiscum ipsi considerabit.

Quod si de altero fraternæ charitatis gradu, qui proximus charitatem in Deum excipit, scire aliquid velitis, possum in eo genere afferre, & multorum inopiam semper argenteis, aliquando aureis largitionibus sublevatam; & quibus pudor est mendicare, non levem iis aurum clanculum erogatam, & pæmi Christianæ Fidei Alumnis, atque baptismi candidatis non minorem liberalitatem impensam. In quibus Vir innocentissimus decipere aliquando malebat, quàm accuratius egestatis causas investigare. Quæ, cum de homine non admodum locuplete dicantur, admirationem certè habent non vulgarem. Possum afferre, quibus utebatur, famulos, fratrum potius loco habitos, quibus non modò gravius non imperabat, verùm quodammodo supplicabat, si quid eorum operâ indigeret. Ceterùm suis ipse manibus sibi famulabatur, nec afferri sibi ab iis poculum, nec vestes aptari, nec ullo modo cubitum eunti præstò sibi esse quonquam eorum patiebatur; ægrotantibus ea impertiens charitatis officia, quæ Patris essent potius, quàm Domini. Plus enim ipse consulebat eorum saluti, quàm ii, quorum salus in discrimen vocaretur. Possum afferre, cum esset Auditor causarum apud Pontificem, vigilatas ab eo noctes, ut iudicia capitis recognosceret; qua in re, non tam justitiæ fuit, aut Juris per-

ritiæ

ritiæ singularis, quàm charitatis cujusdam eximiae, usque eò perspicere, dum additi supplicio mortis non pauci absolverentur. Possum afferre . . . Verùm quis locus erit in his temporis angustiis tot alijs virtutum exemplis?

Si velim dicere de Viri abstinentiâ, severitate, indictoque sibi, ac suis cupiditatibus bello, quis finis erit dicendi? Quis numeret tot jejunia solo pane, & aqua tolerata? Quis totius anni victum asperum, aridumque? Quis habitum ipsum Corporis incultum, & obsoletum? Quis detritas ex longo usu aut intimas, aut extimas vestes, quas, ex quo fuit inter Præsules adscriptus, nunquam animum induxit, ut novis mutaret; magis aliorum nuditati prospiciens, quàm de sua dignitate sollicitus? Quis præservidam illam naturam ita virtute refrigeratam, ut nulla unquam iræ favilla in vultum, aut verba prodiret? Quis admirabilem illam continentiam, qua non modò tot annorum spatio, Tusculanas, aut Tyburtinas delicias, ceterasque Agri Romani voluptates, quod ab alijs honesti causâ sit otii, nunquam delibavit; verùm nec ad has horarias rusticationes intrâ Urbem, aut positas extrâ Pomærium amœnitates unquam divertit; nec ad ea, quæ spectari cum admiratione solent, & è remotissimis terris tantum hominum trahunt, oculos animumque deflexit?

Injuria fiet ceteris Virtutibus, si de Castitate quæramus. Hæc tanta in eo fuit, quantam fuisse declarat singularis ille amor erga DEI MATREM sine labe conceptam; quantam vitatus diligentissimè mulierum aspectus, atque colloquium; quantam expugnata Patris voluntas, qui cum post Fratri mortem evoca-

bat

bat ad nuptias . Quo ego certamine, atque victoria quid illustrius putem? Cum enim adfuturus Fratrìs morti Maceratam concessisset, cumque in eo obfirmatum Patris animum, nulla ratione deducere ab ea sententia posset; adhibitisque lacrymis, precibus, obtestationibus nihil impetraret, fecit tandem, quod esset se dignum . Præsidium in fuga ponit: inscio Patre, atque domesticis in Urbem redit, ubi tres ipsos menses destitutus paternæ pecuniæ subsidiis, egentissimam vitam quinque assibus quotidie sustentat; nec ideo consuetis literarum obsequiis Patrem delinire cessat, licet iratum Filio, licet non rescribentem; qui tamen, ut erat Vir antiquus, tandem placatus, ac victus, & hunc impensius amavit, & gavisus est ita in Filio triumphare virtutem .

O Virum ad magna natum, ac penè dixerim haud nostra mortalitate concretum! quàm illum alienum à ceteris voluptatibus, à lucro, ab honoribus fuisse oportet, qui hac fecerit? Miramur, tanta existimatione hominem, tanto Clientium concursu, minùs quingentis aureis ex patrocínio causarum suscepisse singulis annis; nec unquam adductum, ut vacabiles, quos ajunt, annuos redditus, quinque aureorum millibus non ita pridem emptos, ex capite infirmiore, in aliud valentius transferret; aut eorum, quod item permittebatur, sibi repeteret pretium: idque causæ addidisse, quæ germanam illam virtutem sibi austeram, aliis liberalem apertius ostendat; nimirum velle se, quod semel constituisset, ratum haberi; nec ærario Principis, quod obveniret ex morte cujusquam, invidere? Miramur, nihil à quoquam aut sibi, aut suis unquam

quam petiisse; nec Lateranense Sacerdotium, etsi pensioni obligatum, in Vaticanum aliud pinguius ac liberum commutare unquam voluisse? Miramur, nullis, & si levissimis, paruisse unquam muneribus; adeò incorruptum, ut causis nonnisi quibus faveret æquitas, & quibus otiosè vacare posset, patrocinaretur; alias, etsi spem non tenuis lucri afferentes, reiiceret; dicere solitus id improbantibus, eam sibi rem sub horam mortis quietem allaturam omni quæstu pretiosiores? At hoc erat sperandum ex eo triumpho, quem non sola castitas, sed ceteræ omnes deportaverant virtutes communione quadam laudis, & gloriæ. Tantum fuit semel vicissè, ut semper vinceret; nec ulla jam esset cupiditatum, quæ animum hominis distringeret, post retusam voluptatis illecebram.

Fuit enim, fuit eadem constantia in repellendis honoribus; qua in re vetus, & nobilis Athleta plurimarum palmæ, hanc tandem ultimam, retulit, qua nulla sit major. Nam quid est, Auditores, quod vobis dicam de incredibili animi demissione, qua fiebat, ut semper humiliter de se sentiret; nihil de se elatè, & amplè loqueretur; nulli se præferret; tanquam superiores coleret, etiam qui sibi pares non essent; tam parco, & humili sermone uteretur, ut multiplex illa doctrina in quandam suspicionem infantia veniret? Quid est, quod ista commemorem, si sunt alia in hoc genere pulchriora? Nunquam, nisi necessitate adduceretur, ad publicas prodibat celebritates; sique optio esset, quo vellet in loco sedendi, nunquam se cuiquam anteponebat, ne inferioris quidem ordinis sociis. Non est passus,

sis, aut sui vultus imaginem telæ committi, aut quicquam à se scriptum typis edi, aut ab ullo unquam coràm laudari; licet non deessent, qui primum Consanguineis Maceraten- sibus carum; alterum posteris utile, tertium illi debitum dicerent. Adeò nihil unquam ambiciosius optavit, ut potius vehementer precibus, jeuniis, ac multis aliorum sacrificiis; eos obstruere sibi honorum aditus curaverit; quos & spectata illius virtus, & Principis voluntas patefaciebat. Ex quibus, Auditores, alios ille sibi præcluserit, ad alios invitus accessit, aliorum occursum declinavit, neque unquam ex animo magis lætatus est, quàm cum, sub exitum superioris Pontificatus, excelsiorem dignitatis gradum feliciter evitasset.

Quid est, quod vos dubios in re certissima teneam? Illud affirmo, sacro seculari Anno, xi. Kal. Decembres, qui dies dedicata in Templo Virgini sacer est; cum ad Divi Pauli Basilicam se contulisset Philippuccius, unà cum Canonicis, & Clero Lateranensi, ad impetrandam erratorum penæ remissionem; cumque fatigatus longo itinere domum se recepisset, die jam in vespèram devexo; inter mensas parcissimè instructas, insolito quodam correptum excessu mentis; ei, quem consiliorum omnium participem, atque conjunctissimum semper habuit, ingenuè aperuisse; habitas à se, actasque DEI MATRI, ac PAULO Apostolo gratias, quàm potuit maximas; quod nempe honorem à se avertissent, qui & peramplus esset, & sibi jam fuisset ab Innocentio XII. destinatus: caveret ne rem cuiquam aperiret; conscios ejus rei esse aliquot ejus Pontificis familiares; nihil sibi tamen accidere potuisse optatus.

20
tius, quàm quod id evasisset periculi. Adde
etiam, quod multò maximum est. Cum com-
pertissimum habeatur, non alio de periculo
tunc eum esse locutum, quàm de Purpura, qui
ex hujus amplitudine honoris, magnitudinem
eius beneficii metiebatur, adeò gratum se præ-
buit; ut eo nomine, & quotidianam duobus
Sacerdotibus operantibus assignaverit stipem,
& perpetuam locandæ quorannis in matrimo-
nium Virgini fundaverit dotem.

O Virum nostris his laudibus majorem!
quis unquam tam gavisus est pro impetratis,
quàm iste pro evitatis honoribus? Quis nega-
tis tam doluit, quàm iste acceptis? Quis eo-
rum aditus tam studiosè sibi comparavit, quàm
iste interclusit? Enge Vir immortalis! Hoc
enim nomine, vel in ipsa morte, tua te virtus
exornat. Hac tandem viâ evehctus es, quò viz
alius quisquam ascendet. Altius est humanis
obtusibus tuæ virtutis fastigium. Hoc agebas,
cum ita viveres, ut extremus hic actus admira-
tione seculorum omnium compleretur. Huc
te deduxere tuæ virtutes. Isearum fuit tot an-
nis labor, ut non multorum dierum, brevè
certamen, illustris victoria, perennis esset
triumphus. Et erit quidem. Nulla enim un-
quam ætas erit tam barbara, & inculta, quæ
de tuis laudibus conticescat. Prædicabunt po-
steri, quod nos admiramur. Laborabit eorum
fides, cum legent fuisse Virum, qui ex publi-
co rumore veritus, ne sibi Purpura proximis
Comitiis decerneretur, ad amplissimi Cardina-
lis pedes cum lacrymis se devoluerit, ut eum
apud Pontificem haberet deprecatorem hono-
ris. Addidisse eas voces, quas in aliis exprimit
metus calamitatis. Non esse hanc æruginam
mise.

miseræ senectuti afferendam, nec eas sibi vires
suppetere, quibus id oneris ferret firmioribus
etiam humeris formidandum. Per quicquid
carum, & sanctum est, per eas lacrymas orate,
ut id periculi a se amoveret. Ageret cum cle-
mentissimo Principe, ne, cum omnia tantâ
cum laude fecisset, hoc unum sine laude face-
ret, si hominem nullis meritis commendatum,
tot præstantissimis Viris opime de Republica
meritis adjungeret. Quid his vocibus auditum
est unquam gloriosius? Semel, iterum, tertio,
diebus nonnullis interpositis, effusisque ad ex-
plorandam Dei voluntatem assiduis precibus,
peroratum est à Philippuccio, eo tandem suc-
cessu, ut Cardinalis amplissimus, & vehemen-
ter exemplo tam raræ modestiæ permotus, &
miserans ægritudinem, angoremque Senis in-
tegrissimi, receperit eâ de re se acturum cum
Pontifice, cui tamen par esset, ut libellus sup-
plex porrigeretur. Hunc ipso ascendente in
Cælum Christi Domini die tradit ei Cardina-
li Philippuccius, in eam spem ingressus, fore
ut voto potiatur, nec rem in vulgus proditu-
ram. Hoc etiam sperabat virtus illa jam Cœlo
matura, jamque rapi se cum Domino sentiens,
ut nobis occultaretur, quod semper in seculo-
rum luce versabitur.

Quæ consecuta sint has veluti cum Pur-
pura velitationes, non est opus, ut ex me au-
diatis, cum omnium sint celebrata sermoni-
bus. Quæ enim vi vocis, quæ gravitate ver-
borum, de re tanta dicam? Fuit sibi similis ea
virtus, & ex umbratili totius ætatis exercita-
tione in pulverem, ac solem traducta, pulcher-
rimè de difficillimo hoste triumphavit. Nam
quis ignorat quanta sit honoris illecebra, cum
præ-

præfens, utròque obuius occurrit; præfertim
 si fit is honor, in quo non plus accipias, quàm
 debeas; nec tam ad præmium venias, quàm
 ad Laborem; quantumque dignitate ceteris
 præstes, tantùm deceat te præstare virtute? Mi-
 nus enim ibi timeas, ne videare nimis cupi-
 dus, cum non tam honor tibi, quàm tu sis da-
 tus honori. Et sanè quàm multos audias de
 illius contemptu, ac fuga, magnificè loquen-
 tes; ad quos tamen si propius accedat, si tacita
 spe subrepat in animum, si ponat ob oculos,
 tanquam in acie, Deductorum obsequia, Po-
 tentiorum clientelas, Principum officia, rerum
 gerendarum amplitudinem, domesticae fortu-
 nae splendorem, opes, famam, & gloriam;
 non modò non recedunt, verùm etiam cun-
 ctantem ancupantur, venientem affectant, pro-
 ximum ambiunt, præsentem amplectuntur, ac
 diligunt. At fortissimus noster Athleta, qui
 nihil in honore fugeret, nihil timeret, nihil
 odisset, præter ipsum honorem, qui totà jam
 vità minorum hostium impetum partim de-
 clinasset, partim sustinisset, partim frogisset;
 nunquam non victor, nisi ubi cedendum erat
 Principis authoritati; nunquam victus, quia
 semper invitus cum, contrà quàm speraverat,
 sapientissima Pontificis voce, in eum Senatum
 esset adlectus, quo nullus est sanctior, aut ex-
 celsior in terris; quo tandem animo, qua con-
 stantiâ, quibus viribus, quàm paratus, ac fir-
 mus cum hoste potentissimo congressus est?
 Ut pugnavit! Ut debellavit! Ut vicit!

Cujus dimicationis, Auditores, initium
 ne magis miret, an exitum? Quantum enim
 illud esse dicam, Deus immortalis! Quàm no-
 vum! Quàm admirabile! Quàm penè divinum!

Quod,

Quod, convenientibus tota Urbe nunciis, familiaribus, amicis, civibus, lectissimis ex omni ordine Viris, ut novum honorem gratularentur; primò ille mirari, dolere obtestari cœperit, ne id sibi officii genus exhiberetur; deinde negaverit, se nunquam consensurum, ut oblatum honorem, quo minimè dignus esset, amplecteretur; postremò ita perstiteris in ea voluntate, ita gravissimorum hominum consiliis repugnaverit, ita causam dixerit; ut, exemplo, cū simile aut nullum, aut nonnisi unum, vel alterum reperiat, tandem impetraverit, ne præmio illo pulcherrimo, tanquam poenâ miseræ senectutis afficeretur? Revocate in mentem eos dies, quibus in diversa studia distracti dubitabamus quò tandem res cederet. Erant qui putarent, usque eò interesse Reipublicæ, tanta virtute hominem in præclarissimum Orbis terræ Senatum adscribi, ut novo potius inauditæ abdicationis merito auctum, esse Pontificis voce cogendum judicarent. Erant qui arbitrentur, labefactandam Viri constantiam, eorum præsertim auctoritate, quibus, ut in ceteris parere laudandum erat, ita in eo audientem esse minimè foret vituperandum: Erant denique qui existimarent, in ea sententia permanсурum, nec factum iri à Pontifice, ut homini vim inferret, qui se tuebatur suæ venerationis virtutis. Pugnatum est pluribus diebus, sed illo victore. Certabamus consiliis, sed ille retulit palmam. Majore quàm accesserant triumpho, recesserunt ex limine illius domus Porpura, & ceteri fascis; nec major fuisset dignitas accipientis, quàm fuit recusantis. O virtutem, cujus terminos extra humanam potius naturam positos, quàm

nostris his finibus circumscriptos, sola possit admiratio metiri! O victoriam admirabilem! O spectaculum hac Urbe dignum! O dies illos quidem non multos, sed quibus tota hujus hominis ætas in quandam exuberavit heroicę virtutis maturitatem! Hęc vera, & sola ejus vita est. Ceteris annis, quibus ita vixit, ut audistis, concipiebatur hęc virtus: in hac una reliquarum omnium lineamenta, vultumque cognoscitis.

Atque illud aliquando addam, quod ex me expectatis, in re tam illustri dividendam esse laudem, nec minùstribuendum Philippucci modestiæ, quàm prudentiæ Pontificis. Fuit in altero laudandum, quod ita se munierit, ne locum honori daret; est in altero prædicandum, quod ita perstiterit in voluntate, ut honorem vel invito tribueret. Decorum est illi, quod accipere noluerit; est huic illustre, quod speraverit accepturum. Gloriosum uni obfirmasse animum, ne ullius cederet consiliis, aut precibus; magnificum alteri, diu voluisse sic ejus tentari constantiam Præclarum, heroicum, divinum utrique, quod ille tandem abdicatione vicerit, hic tandem abdicanti obsecundaverit. Quare quod unis, alterisque Comitibus factum est, & quibus creatus Cardinalis Philippuccius, & quibus est abrogata creatio, illud publicis literis, monumentisque consignatum, æternitati mandetur. Legant posteri libellum illum supplicem observantię, pietatis, modestiæ, virtutum omnium exemplar. Legant eas tabulas constantissimę voluntatis testes, quibus nihil est ad Christianam normam exactius: Legant gravissimam Orationem Pontificis, prudentiæ, sanctitatis,

elo.

clementiæ, consilii, sapientiæque plenam. Laudabunt, quemadmodum ipsi facimus, hanc utriusque, in pulcherrimo post hominum memoriam exemplo, consensionem. Illud etiam tibi, CLEMENS Beatissime, gratulabuntur; quod inter multa necessitate fatorum acerbissima, hic pulcherrimus tam raræ abdicationis fructus, tua præsertim ætate, sub tuis auspiciis, ac tua quodammodo maturuerit manu. Primusenim fuisti, perlongo intervallo memoriæ temporumque nostrorum, qui viam hanc nullis penè hominum signatam vestigiis ingredereris; qui tres ipsos dies constantissime pugnaveris, ne Summo Sacerdotio fungereris; qui vicisses, nisi omnium interfuisset, ut vincereris. Quanquam non illud fuit vinci, cum cederes publicæ causa felicitatis. Gaude igitur, & frui hac tua tam excellenti virtute, quæ quidem, quod esse potest in terris, solatium capit jucundissimum, cum, in impari quanvis honore, hanc sui similem intueatur effigiem. Nihil est enim virtuti magis dulce, quam exempli fecunditas. Quæ, cum in hoc genere vix speranda videretur post ætatem longissimam, cujus esse dicam prosperitatis, & gloriæ, quod paucos post annos extiterit tam fructuosa? Et ipse quidem, diverso quanvis consilio, exitu tamen fortunatissimo, ut pulchrior is fructus esset, adlaborasti. Quid est enim à te omissum, ne recusaretur is honos? Quas condiciones non faciebas, ut acciperetur? Excusaret imperitiam rerum gerendarum? refellebas, cum commendatione modestiæ. Afferret familiæ fortunas impares Purpuræ? Aperiebas ararium. Causaretur senectutem inutilem Reipublicæ? Dabas vacationem

nem à negotiis . Atque ita tandem vera illa virtus ex his anfractibus honestissimæ dissimulationis , in campum , & lucem educta , cum tota sua specie foris , & victrix apparuit . Quamobrem præclarum est tibi , quod eâ solertiâ fueris , ut , inter alios apertissimos , ac natos Purpuræ , hunc etiam videris , cuius fieret virtus abdicatione Purpuræ manifestior . Præclarior quod obestantem , ne illo augetetur honore , censueris non audiendum ; jam inde videns , utrò tandem res caderet , magnam utrinque esse gloriam . Præclarissimum quod tanto studio in eam partem incubueris , quæ minus erat illi gloriosa ; ex quo satis jam constat , quod est multò gloriosius , nec majore unquam voluntate datum esse cuiquam honorem , nec majore constantia recusatum .

At enim vera illa tandem vox erat , quæ senectutem ingravescentem excusabat , pacem orans diebus vitæ postremis . Testis hæc ipsa mors non acerba , hic ipse cinis non immaturus . Quid ? eritne quisquam ita vecors , qui detrahendum virtuti putet , quod redditum fuit naturæ ? An solo amore otii declinabat id onus dignitatis admodum negotiosæ , qui per illos ipsos dies nihil effugiebat laboris , ac studii , nullam sui muneris negligens partem , unus par multis ? Quin potius existimemus , more Actorum , qui , postquam suas obierint partes , decedunt è scena ; sic illum Purpuræ natum , ut abdicaret se Purpuræ , postquam hanc difficillimam egisset personam , ex hoc mortalitatis theatro in æternitatem fuisse translatus ? Festinavit tantæ virtutis præmium , & cui nullus esset par honos in terris , non erat cur diutius negaretur in Cælo . Et

ipsi quidem decernebamus huic homini quic-
 quid habet magnificum ingens admiratio
 pari cum laude conjuncta. Quàm frequentes
 affuissemus, cum domo prodiret privatus in-
 cedens per Urbem? Quàm avidi defixissemus
 in ejus vultu oculos, ipsam quodammodo
 contemplaturi humana sub specie Modestiam?
 Quàm attonitis acclamationibus deduxisse-
 mus, quòcumque iret, eminentiorem in sua
 Virtute, quàm fuisset in Purpura? Quò ego
 proclivitis putem impetratam ab eo mortem,
 quæ nostros præverteret plausus. Perfunctus
 triumphali abdicatione, ad quam fuerat à
 Deo, atque suis à virtutibus formatus, ac fa-
 ctus; nihil jam in vita expetebat præter hu-
 jusmodi fugam à triumpho. Hanc sanè mor-
 tem presentiscere, ac divinare animo jam indè
 cepit, cum renunciatus est Cardinalis. Illo
 enim eodem die discedens ex Æde Lateranen-
 si, quàm colebat assidue, nec temporum in-
 juria, nec maximis occupationibus impeditus;
 ita cum Æditimo ejus Templi, cumque iis,
 quos habuit semper caros, egit pauperibus; ut
 illi quidem nihil se in posterum allaturum,
 incommodi; his autem ultimam eam stipem
 sua manu erogari non dubitanter affirmaverit.
 Ad quam deinde mortem, triduo post, diffi-
 cili, diutinoque morbo correptus, ita se com-
 paravit, ut eum decebat, qui nullam tota sua
 ætate potiolem curam, quàm æternæ habuisset
 salutis. Nulla ex Christianis Virtutibus ab-
 fuit à lecto decumbentis; omnes ancillatæ sunt
 egrotanti; composuerunt omnes morientem;
 omnes mortuo illacrymantur.

En illum tandem elatum domo, colloca-
 tum in pheretro, non ad illos, quos paraba-
 mus

mus honores, sed ad longè diversos, etsi iustissimos; etsi maximos. Quamobrem gratie tibi primum omnium nomine agenda sunt immortales, ac debita, Beatissime CLEMENS, quod Purpuram à modestissimo Viro, dum viveret, recusatam; eidem nunc viâ functo, in hoc sumptuosissimo funere, quodammodo restitueris non recusandam. In quo quidem ostendis, non minorem à te captum dolorem ex ejus morte, quam ex ejus virtute admirationem. Vobis deinde, Illustrissimi Præses, qui tanta celebritate, quantam vidisse me unquam non inemini, ad hæc justa persolvenda convenistis; illud est in tanto luctu gratulandum, quod non aliis, quam vestri Ordinis insignibus ornatum videtis, quem doletis extinctum. Ex quo non minor ad vos dignitas, quam ad illum gloria, pertingit. Tum vobis etiam, Cives Macerateses, quos videor mihi præsentibus intruere; etsi multa sint in hac morte luctuosissima, illud est tamen lætandum, atque adeo gloriandum; quod, quem admodum Olympicorum olim victores, quam erant adepti coronam, Patriæ donabant; ita vester hic Civis oblatam sibi Purpuram non tam noluisse, quam donasse vobis videatur. Hoc nimirum vobis decus, & omnis ventura ætas, & omnium gentium Urbes iuvidebunt. Vixit spem vestrum omnium virtus unius. Optabatis quod commune vobis fuisset cum multis Urbibus; habetis quod habuit penè nulla, quod vestrum quodammodo sit, quod singulare, quod proprium. Itaque Civi modestissimo extruite molem operè magnifico, ac literas divinæ Virtutis testes incidite sempiternas. At vos postremo, Basilicæ Lateranensis

nenſis Canonici religioſiſſimi, ad quos non
 minor luctus ex hac morte pervenit, inſtan-
 rate poſtero die publicum ſepulchrum, dignum
 veſtra liberalitate; dignum Templo, quo nul-
 lum eſt in terris magis auguſtum; dignum
 homine, qui, vel exinctus, præclariffimum
 eſt veſtri Ordinis lumen. Jaceant apud vos
 illi Cineres; nulli magis debiti quàm vobis;
 qui vivo tantum amorem, defuncto tantum
 dolorem impenditis. Nobis autem nihil erit,
 dum vivemus ad commemorandum utilius, ni-

hil ad hunc noſtrum luctum minuendum

efficacius, quàm hoc nudum titu-

lis, ornatiffimum Virtute

nomen

GABRIEL PHILIPPUCCIUS.

AMICE LECTOR.

MALUISSET hæc Oratio jacere in cinere, cum eo, quem deflexerat; nullam enim aliam habuit animam, præter vocem dicentis; qua deficiente, tanquam exanime Corpus efferenda erat ad sepulcrum. Sed ipsa dignitas argumenti prodire in lucem cogit vel invitam. Quod tamen benignius excipiat; tum ad confirmandam fidem eorum, quæ legeris; tum ut multò majora mente concipias; offert ita tibi juridicæ abdicationis acta, in secreto, quod ajunt Consistorio edita VII. Idus Junias hujus anni MDCCVI. ex impetratis à Magistris Cæremoniæ Sanctissimi Domini Nostri CLEMENTIS XI. autographis, cum fide ad verbum descripta. Ut ere privato beneficio, quod ut publicum esset curavis, qui tibi omnem à DEO veram felicitatem precatur. Vale.

ANNO DOMINI MDCCVI. IDUS JUNIAS
 CONSISTORIO EDITA VII. IDUS JUNIAS
 HUIUS ANNI MDCCVI. EX IMPETRATIS
 À MAGISTRIS CÆREMONIÆ SANCTISSIMI
 DOMINI NOSTRI CLEMENTIS XI. AUTOGRAPHIS,
 CUM FIDE AD VERBUM DEScripta.

*In Consistorio secreto habito fer. 2.
die VII. Janii 1706. in Palatio
Apostolico Vaticano, cui inter-
fuerunt XXXVII. Eminentissimi,
& Reverendissimi D. D. S. R. E.
CARDINALES, Sanctissimus D. N.
CLEMENS XI. PONT. MAX.
his verbis ipsos Eminentissimos
CARDINALES allocutus est.*

VENERABILES Fratres. In-
ter eos, quos in præteri-
to Consistorio de unani-
mi Fraternitatū Vestrarum
consilio pariter, & assensu Car-
dinales creavimus, fuit, sicuti nostis,
dilectus Filius Gabriel Philippuc-
cius Signaturæ Justitiæ Votans.
Curaverat is quidem prius Nobis
non obscure indicari animum suum
à tantæ Dignitatis, quam sibi defe-
rendam audiverat, fulgore refu-
gentem; sed, ut verum ingenuè
fateamur, Christiana hæc, & rara

Viri humilitas potiùs Nos in susce-
 pro consilio magis confirmavit .
 Clariùs ille postmodum , ac diser-
 tiùs sensus suos aperuit supplici Li-
 bellò Nobis in eodem Consistorio
 per dilectum Filium nostrum Ga-
 leatium Cardinalem Mariscottum
 porrecto , cuius tenorem tunc au-
 divistis , & hodie iterum audietis .
 Noluimus hac in re quidquam tunc
 inconsultà celeritate decernere : sed
 solum eidem Gabrieli longius tem-
 pus ad deliberandum concedere
 velle declaravimus , ut tam suis ,
 quàm aliorum precibus divinam
 voluntatem accuratius exploraret ;
 sperantes profectò , tametsi à com-
 pellendo invitum vere essemus a-
 lieni , quod ipse seriùs animo re-
 putans se per ministerium nostrum
 à Deo vocatum fuisse , iudicio tan-
 dem Nostro acquiescere deberet ;
 ac non minus Amicorum lacrymis ,
 quàm suasionibus flecti . Verùm
 miser omninò res accidit . Ille si-

quidem propositi tenax; accepto
gestæ rei nuncio, idem, quod an-
teà, constantissimè semper sensit,
idem quod anteà, demississimè
semper precatus fuit. Nullum in-
tereà Nos, adhibitâ ad id spectatæ
pietatis, & prudentiæ Virorum o-
perâ, hortationis genus omisimus,
quò optimum senem de susceptâ
sententiâ deduceremus, ac ratio-
nes, quibus ille causam suam ora-
bat, reiiceremus; omnia tamen ir-
rito conatu: nec solùm irritò; sed
ei insuper gravi adeò, & molesto,
ut ipsa ejus vita in propinquum in-
dè discrimen penè adducta fuerit.
In hoc rerum statu quid consilii ca-
pere deberemus, à compluribus ex
Fraternitatibus Vestris, quarum fi-
deli in sinu Pontificiæ sollicitudinis
curas deponere consuevimus, li-
bentissimè exquisivimus; & sanè re-
maturè, ac diligenter, quemadmo-
dum vestri moris est, discussâ,
nullam repuenti vim adhibendam

esse unanimes censuistis. Interim idem Philippuccius, ne de constanti ejus voluntate recusandi, refusandi, ac etiam renunciandi Cardinalatum unquam dubitari contingeret, omnia, & singula in supplicii superius enunciato Libello contenta confirmando, & ampliando, uberius adhuc, & solemnius animum suum hac in re declaravit, publico desuper celebrato Instrumento, quod mox à Secretario Collegii vestri legendum erit.

Perlectum subindè fuit à D. Secretario Sacri Collegii elata voce memoratum Instrumentum tenoris, qui sequitur, videlicet.

In Dei nomine Amen. Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo sexto, die xxxj. Maji Indictione xiv. Regnante Sanctissimo Domino Nostro CLEMENTE Papa XI. Anno ejus Pontificatus sexto. Cum sit, prout asseritur, quod ante aliquot menses in ore, atque sermone Curialium buxi Alma Ur-

his exortus fuerit rumor Sanctissimum
 Dominum Nostrum inter ceteros Sacro-
 sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium
 Collegio à Sanctitate Sua adscribendus as-
 sumere statuisse etiam Illustrissimum, &
 Reverendissimum D. Gabrielem Philip-
 puccium Signaturæ Justitiæ Votantem;
 ejusmodi verd rumor diebus proximè præ-
 cedentibus novissimam Consistoriam babi-
 tum die XV 11. labentis mensis Maji maxi-
 mè percerebuerit; Unde idem D. Philip-
 puccius, tali rumore audito, tamen si illum
 falsum existimaverit, valdè tamen timens
 ne verum esse contingeret, Eminentissi-
 mum, & Reverendissimum D. Cardina-
 lem Mariscottum rogaverit, ut eundem
 Sanctissimum ab hujusmodi consilio, quan-
 tenus illud suscepisset, remove conare-
 tur, Eique exponere dignaretur causas;
 ob quas tantæ Dignitatis oneribus feren-
 dis se prorsus imparem agnoscebat, adeò-
 que illam nunquam acceptare potuisset;
 quinimodò expavescens, ne Sanctitas Sua
 in Consistorio supradicto eum Cardinalem
 crearet, ipsi Eminentissimo Mariscotto
 supplicem Libellum manu suâ scriptum,
 & subscriptum dicto Sanctissimo porrigen-
 dum in actu Consistorii tradiderit, in quo

constantem animum suum nequaquam assentiendi suæ Creationi in Cardinalem, eamque Dignitatem refutandi, repudiandi, & renunciandi apertissime declarabat.

Cumque etiam sit, quod dictus Eminentissimus Mariscottus etiam ante Consistorium prædictum ipsius D. Philippucci sensus eâ, qua decebat, circumspectione, & reverentiâ eidem Sanctissimo innuere non omiserit, ut eum à proposito removeret; verum Sanctitas Sua hujusmodi acceptâ notitiâ in suâ potius sententiâ constantior perseverans, spe forsan conceptâ, quod dictus D. Philippuccius, prout alii aliis fecerunt, tandem assentiret, illiusque animus rationibus, & insinuationibus Amicorum flecteretur, eum in supradicto Consistorio die 17. labentis mensis unâ cum aliis pluribus S. R. E. Cardinalem creaverit, & pronunciaverit, quemadmodum constat ex Decreto Consistoriali dictæ Creationis, & notorium est.

Sicque etiam, quod statim edito dicto Decreto idem Eminentissimus, & Reverendissimus Mariscottus assurgens in præfato Consistorio dictum supplicem Libellum scriptum, subscriptumque ab eodem
Reve.

Reverendissimo Philippuccio Sanctissimo exhibuerit, & Sanctitas Sua illum legendum tradiderit Eminentissimo, & Reverendissimo Cardinali Benedicto Pamphilio Priori Diaconorum, qui illius tenorem audientibus, & intelligentibus omnibus DD. Cardinalibus, qui dicto Consistorio interfuerunt, de verbo ad verbum palam, & publicè legit, & publicavit, uti patet ex actis Consistorialibus, atque ex ipso supplici Libello, originaliter mihi tradito, ad effectum eum inferendi præsentis Instrumento, cujus tenor hujusmodi est.

BEATISSIME PATER.

INvaluit rumor Sanctitatem Vestram inter Cardinalitiâ Dignitate decorandos me quoque adscribere deliberasse. Fateor ingenuè me hujusmodi rumorem non modò vanum prorsùs, & inanem, sed etiam, uti summæ prudentiæ Sanctitatis Vestræ injuriosum, semper habuisse, & adhuc habere, cum re verâ me nullâ ex iis qualitatibus præditum agnoscam, quibus ad tantæ Dignitatis culmen paratur ascensus; verùm quia summa, & innata bonitas, quæ

quæ in Sanctitate Vestra residet, his omnibus posthabitis, vera adhuc efficere posset, quæ falsò, ut dixi, a famâ nuntiata fuisse existimavi; idcirco in hoc casu humillimè provolutus ad pedes Sanctitatis Vestræ majori, qua possam, submissione, aliis quamplurimis rationibus omissis, pono ante oculos suos clementissimos gravem meam ætatem, quæ in hisce postremis diebus omninò indiget pace, & quiete, non autem agitationibus, quas secum ferunt negotia eidem Dignitati necessariò annexa. Spero itaque Sanctitatem Vestram benignè admissuram esse eam, quam post diuturnas ad Deum fusas preces spontè, liberè, & maturâ præviâ deliberatione nunc facio, & in qua, Deo dante, constantissimè, quoad vixero, perseverabo, recusationem, vel potius non acceptionem, sed etiam, si opus fuerit, repudiationem, aut renunciationem Cardinalatus, cum præventivâ tamen facultate, quatenus opus sit, si ita placeat summæ bonitati Sanctitatis Vestræ, retinendi pro meâ honestâ sustentatione Canonatum, quem, nunc obtineo in Ecclesia Sancti Joannis

in Laterano, cum Pensionibus, una
 scilicet super altero Canonatu ejus-
 dem Ecclesiæ, aliâ super Canonatu
 Basilicæ Sancti Petri, reliquâ super Di-
 gnitate Cathedralis Æsinæ, nec non
 alia officia, quæ modò similiter obti-
 neo. Et venerabundus deosculor pe-
 des Sanctitatis Vestræ, deprecans Ei à
 Deo Optimo Maximo omne bonum.

Humillimus, & Obsequentissimus Subditus
Gabriel Philippuccius.

Sitque itidem, quod Sanctissimus
Dominus Noster super præfatâ instan-
tiâ nihil tunc in dicto Consistorio decreve-
rit, sed solam se longius tempus ad deli-
berandum in re tam gravi eidem D. Phi-
lippuccio dare velle declaraverit, ac sub-
indè mediante operâ gravissimi Viri, quem
ad ejusmodi munus delegit, nullumhorta-
tionis genus omiserit, quod ipsum D. Phi-
lippuccium à suscepto consilio deduceret,
atque ad accipienda Cardinalatus Insignia
urgeret, validissimis ad id allatis rationi-
bus, imò etiam munificentissimis additis
oblationibus, quibus domestica ejus rei
angustiis abundè subventum esset. Vo-

rùm

nam omnia inutiliter, & incussum gesta fuerint.

Hinc est, quod in mei Cereemoniarum Sanctissimi Domini Nostri Magistri, ac Prothonotarii Apostolici, Testiumque infrascriptorum presentia constitutus idem Illustrissimus, & Reverendissimus Dominus Gabriel Philippuccius Maceratenfis mihi cognitus, agnoscens suas vires omnino impares esse ad tanta Dignitatis onera ferenda ex causis in relato supplici Libello recensitis, ne unquam in futurum dubitari contingat de ejus voluntate, & ne amplius sub ancipiti remaneat vis, & robur dicti Decreti Consistorialis, in quo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis pronuntiatus fuit, praemissis humillimis precibus, quibus exorat SS. D. N., ut dignetur eam Paternam pietate, qua fulget, benignè admittere excusationes suas in relato supplici Libello enunciatas, & animum suum à maximis angustiis eripere, praemissaque itidem solenni declaratione, qua innumeras Sanctitati Suae rependit grates, quoddam indignum, & humillimum servum, subditumque suum ad tam eminentem Ecclesiae Catholicae gradum evehere cogitaverit, sponte &c. & ex animi
sui

fui maturā, & constanti deliberatione fa-
 tetur, & asserit rem universam superius
 narratam esse veram, & supplicem Libel-
 lum juxta tenorem superius relatū fuisse
 à se traditum Eminentissimo Cardinali
 Mariscotto antè præfatum Consistorium
 diei 17. currentis mensis Maji, omnia-
 que, & singula in dicto supplici Libello
 à me coram infrascriptis Testibus eidem
 tradito, & ab eodem lecto, & attentè
 ponderato, mibiquè statim restituto con-
 tenta laudat, & probat, ratificat, &
 emologat, illumque integrum, & prout
 jacet, manu sua scriptum, & subscri-
 ptum medio juramento tactis &c. fatetur,
 ac eo animo, & firmā intentione dicto
 Eminentissimo Mariscotto à se traditum
 affirmat, ut dictus Eminentissimus illum
 exhiberet Sanctissimo in Consistorio, qua-
 tenus Sanctitas Sua eum inter Cardinales
 creandos nominasset, eidemque Sanctissi-
 mo, & Universo Sacro Eminentissimorum
 DD. Cardinalium Collegio constans ejus
 animus innotesceret nequaquam tantam
 Dignitatem, cui se imparem omnino in-
 telligebat, & intelligit, acceptandi, imò
 eam præventivè repudiandi, resutandi,
 ac renunciandi. Declarat præterea ite-
 rum,

rum, atque iterum se neque ante dictam
 Consistorium, neque dictæ Creationis in
 Cardinalem tempore, aut postea, & as-
 que in præsens eidem Creationi in Cardi-
 nalem assensum suum unquam præstitisse,
 imò semper, & constanter repugnasse, &
 repugnare, & tantam Dignitatem hume-
 vis sui gravissimam se semper repudiasse,
 refutasse, & renunciassse, prout iterum
 eam repudiat, & refutat, &, quatenus
 opus sit, omni, & cuicumque juri tam
 ad rem, quam in re, tam in initio, quam
 perfecto, & si quod acquirere potuisset,
 vel acquisiverit ex dicta creatione, pro-
 nunciatione, & Decreto Consistoriali, in
 manibus ejusdem Sanctissimi renunciat, &
 dimittit, nullo jure sibi prorsus reservato,
 facultatem plenariam, & opportunam im-
 partiendo Reverendissimo D. Secretario
 Sacri Collegii Eminentissimorum S.R.E.
 Cardinalium, & cuicumque persona San-
 ctissimo benevisæ hanc refutationem, re-
 pudiationem, &, quatenus opus sit, re-
 nunciationem suam eidem Sanctissimo, &
 Collegio exhibendi, ac pro eo humillimè
 supplicandi Sanctitati Suae, ut dignetur
 illam admittere, sequè, quod reliquum
 vite sibi superest, in sua vocatione,

Et quiete transigere permittat.

Actura in Palatio ejusdem Illustrissimi, Et Reverendissimi D. Gabrielis Philippucci presentibus Illustrissimis, Et Reverendissimis DD. Petro Annibaldensi de Molaria, Signaturæ Justitiæ Votante, Et Antonio Francisco de Grassis Canonicis Sacrosanctæ Ecclesiæ Lateranensis Testibus vocatis, Et rogatis.

Ita est. Candidus Cassina Novocomen Sanctissimi Domini Nostri Papæ Cereemoniarum Magister, Et Prothonotarius Apostolicus.

Loco * Sigilli.

Absolutâ Instrumenti recitatione Sanctissimus inceptam Orationem ita profecutus est.

His omnibus attentis, B. Gregorii Prædecessoris nostri exemplum sequentes, qui nunquam invitum aliquem Episcopale onus subire Apostolicâ jussione coegisse reperitur, recusationem, repudiationem, seu renunciationem à præfato Gabriele Philippuccio, sicut præ-

præmittitur, factam, admittere intendimus; eidem Gabrieli forsân aliquandò illud ipsum dicturi, quod prædictus Beatus Gregorius cuidam Sebastiano, qui commissum sibi ab Anastasio Patriarcha Ecclesiæ regimen recusaverat, rescripsit, videlicet: (.) *sensum, ac sapientiam vestram valdè ego libenter amplexus sum; laudavi vehementer, & vos felices, me infelicem esse deputavi, qui hoc tempore regimen Ecclesiæ suscipere consensi.* Faxit divina bonitas, quæ omnia sapienter disponit, ex humili hac amplissimæ Dignitatis recusatione non minus utilitatis, & ornamenti in Ecclesiam derivari, quam ex tot præstantium Virorum laboribus, qui gravia ejusdem Dignitatis onera non detrectarunt.

Quid Vobis videtur?

Au-

(a) *Registr. Epist lib 5 Indict 13. epist 47
edik. noviss. Parisien.*

Auditis postmodum viginti quatuor Eminentiſſimorum Cardinalium ſententiis (*nam reliqui treſdecim recentiores à ferendo ſuffragio abſtinere debuerunt, quod nondum ipsis ea facultas à Pontifice tributa foret*) cum ſingula Cardinalatus refutationem à R. P. D. Philippuccio factam admittendam eſſe unanimes cenſuiſſent, Sanctiſſimus: ejuſmodi refutationem, atque renunciationem Apoſtolico ſolemni Decreto ſequentibus verbis concepto amiſit, & approbavit.

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ.

Admittimus recuſationem, repudiationem, ſeu refutationem, &, quatenus opus ſit, renunciationem, ac diſmiſſionem juris, quod acquiſivit, vel acquirere potuit præfatus Gabriel Philippuccius ex ejus promotione ad Cardinalatum in ſuperiori Conſiſtorio per Nos factâ, ejusque locum vacantem, ut prius, declaramus, perinde ac ſi
pro.

promotio de illius personâ facta
 nunquam fuisset . Prætereà , qua-
 tenus opus sit , & ad abundantio-
 rem cautelam , concedimus ei re-
 tentionem Canonatus , & Præ-
 bendæ Ecclesiæ Sancti Joannis in
 Laterano , nec non Officii Docto-
 ris Decretorum Penitentiariæ Apo-
 stolicæ , ac Pensionum omnium
 Ecclesiasticarum , quas de præsentì
 obtinet , cum derogationibus , &
 clausulis necessariis , & opportunis .

In nomine Patris † , & Filii † ,
 & Spiritus † Sancti . Amen .

Handwritten text in a cursive script, likely from a 17th or 18th-century document. The text is arranged in approximately 15 lines, though many are illegible due to fading and the quality of the scan. The script is dense and flowing, characteristic of the period.

100

1. *Chrysomelids* (Coleoptera: Chrysomelidae): 1000

[illegible]